

Текст „Зашто сам против Бориса Тадића“, који сам објавио 24. јуна 2004. у дневним новинама InterNacional, то јест уочи другог круга избора за председника Србије, када су кандидати били Борис Тадић и Томислав Николић, писао сам као подршку овом другом, то јест против Тадића. Сврстао сам се против Тадића из разлога што је иза њега тада стајала гомила странака, невладиних организација и појединаца, националне мањине, мафијашки кругови... Написао сам да ће Тадић, у случају да победи на изборима, допринети да се Србија у сваком свом сегменту уруши.

Данас, готово осам година после, сврставам се против Томислава Николића, а за Бориса Тадића! Дозволите да разјасним.

Данас су уз Николића разноразне избегличке организације, страначки радио, страначке новине, појединци... Иза Бориса Тадића је само „мала“ обавеза коју мора да испуни до краја мандата. Управо та обавеза га је ставила на велике муке. Једном речју, у великој невољи је! А ја волим да се сврставам на страну невољника. Ето, зато сам на његовој страни у овим предизборним месецима! Остало је да набројим шта је од обећања завршио. Стога молим за још мало пажње.

Пре осам година нисам много знао о активностима припадника обавештајних служби и дипломатских чиновника амбасада Сједињених Америчких Држава и њима блиских држава међу разноразним личностима политичког живота Србије. Данас сам у предности јер Интернет омогућава, између осталог, да читам оних 850 депеша америчких дипломата из Београда од 2004. до 2010. године. Баш у појединим од тих депеша, лако је наћи извор Тадићевих мука: обећао је много, али обећања није испунио до краја. Како је народ у међувремену донекле сазрео и схватио садржај дипломатских депеша, почео је да трага за начином како да их казни, па су муке Тадићеве и његових ближњих још теже. А кад је човек у мукама, треба га помоћи!

Тадић је по налогу пријатеља из амбасада рекао Србији: „И Косово и Европа“, али од

тога до краја 2011. године не би ништа. Његове молбе чиновницима амбасада, да пре избора у Србији не проглашавају Косово независном државом, сада показују политичку незрелост која се исказала кроз тврдњу да само он може да испуни обећано. Англоамери нису били толико тврда срца, па су га довели за говорницу Уједињених нација и дозволили му да каже да „Србија никада неће признати независност Косова и да ће штитити своју територијалну целовитост и суверенитет коришћењем свих доступних демократских средстава, правних докумената и дипломатских метода“.

Додуше, Англоамери су после избора у Србији прогласили Косово независном државом и натерали један део светских држава да признају то њихово дело. Да Тадићеве муке постану још теже постарала се нешто касније Ангела Меркел, када је дошла у Београд да му каже да је Европа још далеко! Једном речју: Ни Косова, ни Европа!

Тадић ни обећање о постепеном уласку Србије у НАТО није до краја испунио. Тако су његове муке постале још теже.

У међувремену су Англоамери припремили план под називом „Стратегија К-1“, о припреми српске јавности да лакше „прихвати“ њихов пријатељски гест у Приштини. Мало их је бринуо Тадић, јер се њиховом вољом нашао између национално-државне издаје и неиспуњења обећања.

Тадићево прихватање разноразних „саветовања“ о придруживању НАТО-у, прихватање мисије Еулкса на Косову, прихватање плана генералног секретара Уједињених нација, сагласност на нове преговоре са Шиптарима... није га толико бринуло колико је био оптерећен сећањем на судбину председника своје странке.

Амерички план „Стратегија К-1“ је имао четири фазе. Прва фаза је одрађена у једној амбасади када су направили проевропску владу и дали јој задатак да води политику која ће се заснивати на реалности. Друга фаза била је обрада (едукација) омладине за коју су финансирани концерте светских (пијаних и дрогираних) музичара, организовали многобројне дискусије, семинаре, интернет презентације... а све у намери да подрже демократију и лепу будућност и да се окрену од прошлости. Новац је стизао у странку од невладиних организација, хуманитарних фондова, амбасада...

Једна фаза је била конкретна: у Вашингтону је одобрено око 60 милиона долара, од чега је један део потрошен за обнову Дома омладине у Београду и за кампању да плато испред њега добије име по једном умрлом контроверзном музичару.

У свему томе посебне улоге биле су намењене личностима као што су Биљана Србљановић, Вук Драшковић, Чедомир Јовановић, Преокрет...

Четврта фаза је требало да Србију окрене ка европској будућности. Европа, нарочито Немачка и Ангела Меркел посебно, међутим, за тај део америчког плана нису превише марили, па је све то искомпликовало Тадићево стање.

Англоамери су још више искомпликовали Тадићеве муке употребом србијанских дипломатских представника у неколико држава, а посебно у Москви, толико да је он морао да се појада дипломати Данијелу Фриду „да ће од руског вета у Савету безбедности Србија изгубити јако много“. Управо је руски став о Косову натерао Фрида да закључи да ће они који се нађу на том америчком програму независности Косова платити сурово цену.

Мада је српска влада под председништвом Војислава Коштунице саставила тајни план за случај проглашења независности Косова, блиски сарадник Тадићев Борко Стефановић је све то предао Америма.

Избори су били, Влада Србије је састављена у једној амбасади, Српска радикална странка је раздвојена, Војислав Шешељ је и даље у Хагу...

Тадић је подржао Хрватску на њеном путу ка Европи, извињавао се на све четири стране света, продао све осим Телекома, платиће Аустријанцима за мостове и више него што је договорено, реформисао војску, спречио кинеске и руске инвестиције... Остала су још обећања о регионализацији Србије, стварању конфедералне заједнице република Србије и Војводине и доношење нових устава, помоћ муфтији Муамеру Зукорлићу око аутономије, приступање НАТО-у...

Да би му мало олакшали муке, Англоамери су издвојили неколико милиона долара за формирање лепог мишљења о НАТО-у, дајући гомиле новчаница за обуку новинара, исплате специјалних радио и ТВ емисија, разговоре у тиражним новинама, за наручене чланке... Посебну улогу у тој помоћи наменили су министру војном, који им је отворено казао да му је циљ да оно што се назива Војска Србије буде у НАТО-у, да се неће мешати око Косова...

Стварност је нешто другачија: последице осмогодишње владавине окончавају се државним, националним, друштвеним, моралним, духовним, економским сломом који нас је довео на ивицу историјске провалије. Владајућа елита и даље форсира национални nihilizam посредством медијског, јавног, културног, политичког и других начина. Свако ко покуша да укаже на погубност те политике бива кажњен разним казнама, што још више погодује јачању растројства.

Владајућа елита је форсирајући програм „Европа нема алтернативу“ испуњавала понижавајуће уцене и услове, било да се радило о Хагу, мањинским правима, резолуцији о Сребреници, статуту Војводине, хомосексуалним шетњама, до реформи и законодавства који разбијају парламентаризам, правни систем...

Та елита нам је због сопственог чемера и јада припремила суноврат од кога нам нема спаса, осим ако се не дозовемо памети и не окренемо све наопачке и то да започнемо већ у долазећој изборној кампањи. Наравно, најпре их треба подсећати на издаје, преваре, афере, крађе, корупције и лажна обећања, али и на судбину Јулије Тимошенко, Иве Санадера и још понеких. Тако можемо да скратимо силне муке на којима се нашао Борис Тадић. У томе је и смисао моје „подршке“ исказане кроз овај текст.